

Babama

— mucahit-gozi · 08 Eylül 2009

O gün; yüreğim sanki bin parçaya bölündü
O gün; koca bir devrin son bulduğu bir gündü.

Filizlenmiş hayaller bir anda düştü suya
Acılardan kurtulup, o gün daldı uykuya

Ona fayda vermedi candan azizler bile
Didinip çırpındığı her şey oldu nafîle

Rabb'i ile baş başa, ameller sermayesi
Altmışbir yıllık ömrün imtihanı gayesi

Merhamet, ahde vefa, itikadı sonsuzdu
Neme lâzımdan uzak, cömert ve korkusuzdu

Yakup benzeri baba, Eyyûbî sabra haiz
Kadrini ne yazık ki çok geç anlamışız biz

Ciğerinde yaralar hasretinin izleri
Eritirdi dağları yüreğinin közleri

Buğulu gözlerinde insafın keskin nuru
Simasına sinmişti tecrübenin onuru

Dilinden eksilmeyen zikri gıda bilirdi
Ahlâkça, kokmuş olan sularla içilirdi

Bir anda kopuverdi onun için kıyamet
Hüzne boğuldu her yan; dağlar, taşlar, köy ve kent

Her yürek dinmek bilmez bir volkana dönüştü
Kâinata o sabah sanki bir şivan düştü

Gözümde akan yaşlar kan mı yoksa kezzap mı?
Bana reva görülen imtihan mı, azap mı?

Bir can borcun var idi, onu da verip gittin
Zavallı evladını kime emanet ettin?

Mücahit Gözitok